

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 277/07-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 prerokoval sťažnosť J. P., P., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 2 a 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 41/2007 z 1. augusta 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2007 doručená sťažnosť J. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 2 a 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 41/2007 z 1. augusta 2007.

Zo sťažnosti a z jej vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru P. č. k. KRP-28/DI-2-2005 zo 14. februára 2005. Krajský súd konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sťažovateľa (žalovaného) uznesením č. k. 1 S 145/05-31 z 13. júna 2006 z dôvodu oneskoreného podania žaloby zastavil.

Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu odvolanie v zákonom ustanovenej lehote najvyššiemu súdu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Sžo 41/2007 z 1. augusta 2007 rozhodol, že napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdzuje.

Sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 dohovoru a čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy, pretože

„Najvyšší súd svojím uznesením, vedeným pod značkou 6 Sžo 41/2007, potvrdil nesprávne uznesenie Krajského súdu v Prešove o zastavení konania. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že žalovaný orgán nemal poučovaciu povinnosť. Žalovaný orgán, súc presvedčený o možnom úspechu na súde, podal neúplné poučenie, z ktorého vyplýva, že súhlasí so súdnym preskúmaním svojho rozhodnutia, ale neuviedol, že bude trvať na tých istých procesných podmienkach, ktoré sa týkajú iných rozhodnutí v netrestnom konaní. Žalovaný orgán preto nemá právo domáhať sa použitia ust. § 250d ods. 3 OSP.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Rozhodnutím Najvyššieho súdu bolo porušené právo J. P. zaručené v článkoch 49 a 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a aj porušenie iných práv, ktoré síce nie sú zákonom zaručené, ale sú veľmi dôležité, a to je bezpečnosť na ceste a s tým súvisiace právo na život.

2) Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu a nariaďuje nové konanie vo veci.

3) J. P. patrí odškodné za cestovné výdavky a poštovné v hodnote.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľ podľa obsahu sťažnosti namieta porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 (označuje ods. 2 a 3) ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 41/2007 z 1. augusta 2007 a domáha sa jeho zrušenia, (čl. 49 a čl. 50 ods. 1 ústavy, ktoré uvádza v návrhu, neobsahujú základné práva alebo slobody, „*porušenie iných práv*“ nie je konkretizované).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľ sa domáha zrušenia rozhodnutia najvyššieho súdu z dôvodu, že tento súd potvrdil nesprávne rozhodnutie krajského súdu. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd uznesením č. k. 1 S 145/05-31 z 13. júna 2006 zastavil konanie o preskúmanie

zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru Prešov. Sťažovateľ podal najvyššiemu súdu v zákonnej lehote odvolanie proti tomuto uzneseniu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Sžo 41/2007 z 1. augusta 2007 rozhodol, že napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdzuje.

Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a preto nie je oprávnený rozhodovať o tých otázkach, ktoré boli predmetom konania pred všeobecným súdom. Jeho úlohou v tomto prípade nie je posudzovať, či najvyšší súd mal rozhodnúť o tom, či krajský súd mal alebo nemal poučovaciu povinnosť a či mal alebo nemal zrušiť rozhodnutie krajského súdu, ale či jeho rozhodnutie vyhovuje požiadavkám, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pretože sťažovateľ nenamietal porušenie ústavnoprocených princípov konania, ústavný súd posúdil, či rozhodnutie najvyššieho súdu nie je arbitrárne a zjavne neodôvodnené, a dospel k záveru, že najvyšší súd reagoval na každý argument sťažovateľa uvedený v odvolaní, ktorý bol podstatný na posúdenie zákonosti rozhodnutia krajského súdu, svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil a uviedol, podľa ktorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku postupoval a ako ich aplikoval na zistený skutkový a právny stav. Skutkové a právne závery najvyššieho súdu nemožno označiť za svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva nemožno považovať neúspech v konaní, inak povedané, obsahom základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (II. ÚS 3/97).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 41/2007 z 1. augusta 2007 a namietaným porušením práva sťažovateľa na

spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 dohovoru, resp. základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, jeho sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ani ďalšími nárokmi, ktoré sťažovateľ v sťažnosti uplatnil, sa už nezaoberal.

Časť sťažnosti týkajúcu sa namietaného porušenia čl. 46 ods. 3 ústavy označeným uznesením najvyššieho súdu ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci, pretože rozhodovať o náhrade škody patrí do právomoci všeobecných súdov.

Časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie čl. 49 a čl. 50 ústavy, ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť, pretože absentuje príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007